

Halk morranás hallatszott a közelében. Mint mikor valaki mélyen megszívja az orrát, vagy mikor egy állat álmából riadtan magához tér. Oldalt nézett, s látta, hogy a kirojtosodott függönytől kissé takarva egy ember arca emelkedik

20 Ross Károly

CSEREJÁTÉKOSOK

fel lassan a szomszédos asztal nedves üveglapjáról. Üresen bamba tekintetét olyan gyűlölettel hordozta körbe, mint akit súlyos megaláztatás ért álmában, s most keresi a

tettet, hogy elkaphassa. Nem sokkal lehetett idősebb nála, kivörösödött arca, tüskés, vörösés haja ismerősnek tűnt, mégsem tudta hova tenni. Elfordult, mint aki nem látott semmit, szeme egy pillanatra találkozott Tahókinézetével. A rabszolgám, intett Tahókinézet a pult mögül, s megnyalta a szája szélét.

Nem szerette gyorsan inni a sört, hamar felpuffadt tőle. Most mégis sietett, mert érezte, hogy ez az asztalnál ébredező alak belé fog kötni – oldalvást látta, ahogy föl-alá ingó arcát rászegezi, és már emelkedik is fel ültéből. De alig egy-két korty fogyott még az üvegből, nem akarta itt hagyni. Meg hát amúgy is, miért menekül az, akihez még hozzá sem értek? Azért, mert oka van rá.

A gyűlölködő arc egyre közelebb ért, figyelte oldalról, lassan alakot öltött, mokány testté állt össze, s úgy közeledett, mintha egy szekrényt toltak volna feléje. Utolsó mozdulatával lehuppant az asztalához, a vele szemközti székre, és úgy dobta két karját az asztalra, hogy el kellett kapnia a sörét, nehogy felboruljon.

– Szervusz – mondta. Hangja élőbbnek tetszett, mint a kinézete.

– Szervusz.

– Mi újság a Bundesligában?

– A Bundesligában? Semmi.

– Dehogy nincs. Újság mindig van.

– Vezet a Bayern.

– Na, látod. Ez is újság. És te?

– Mit én?

– Te melyikben játszol?

– Én?

– Te hát. A Bayernben vagy a Dortmundban?

– Egyikben sem.

– Egyikben sem? Akkor a Leverkusenenben.

– Sajnos abban sem.

– Te szívatsz engem. Itt mindenki úgy tudja, hogy a Bundesligában vagy. Ott vagy, vagy nem ott vagy?

- Baromság. Sosem játszottam Németországban.
- Ajjaj. Szóval a honi bajnokságban.
- Ahogy vesszük.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy nem az első osztályban?
- Nem abban.
- Második?
- Abban sem.
- Hát melyikben? Hiszen azt beszélük, hogy nagy futballsztár lettél.
- Nem jöttek össze a dolgaim.
- Hallod, Főnök? Nem jöttek össze a dolgai! – Hátrafordult, és alázatos képpel Tahókinézetre nézett. Tahókinézet arca meg sem rezzen, és továbbra is mereven bámulta őket.
- Fizetsz nekem egy sört? – fordult vissza a vörös fejű. Mindene, szája, szeme olyan mélyen ült az arcában, hogy alig találta őket. Kezdeti neki derengeni valami.
- Fizethetek.
- Akkor egy Sopronit.
- Egy Sopronit kérnénk – szólt oda a pulthoz.
- Tahókinézet megnyitott egy üveget, lerakta maga elé a pultra és föléje könyökölt.
- A fiú várta, hogy Vörösfej majd feláll és érte megy, de az meg sem moccan, csak várakozón lesett rá. Elöntötte valami belülről, de érezte, még nem csap át a gáton, még a medrében marad. Felállt, elvette a sört, lerakta Vörösfej elé.
- Poharat is kérek.
- Poharat?
- Azt hát. Miből igyam? Üvegből?
- Poharat is kérünk.
- Lerakta azt is eléje. – Kitöltsem?
- Esetleg.
- Fuck your mother.
- Azt hiszed, nem tudom, mit mondtál?
- Azt hiszem.
- Azt hiszed, bazmeg, hogy mi itt nem nézünk filmeket? Bruce Willis, Seagal, meg a többiek?
- Biztos néztek.
- Akkor meg? Különbén te mindig is hülyének néztél engem. Nem esett le még most sem, ki vagyok, mi?
- De, leesett.
- Na, ki vagyok? Igaz, hogy belőlem nem lett akkora futballsztár, én csak a helyi csapatban játszom, de azért talán emlékszel rám.

- Persze, hogy emlékszem. Fölöttem jártál pár évvel.
- Egész pontosan hárommal.
- Hárommal.
- És néha fociztunk egymás ellen.

22

- Emlékszem.
- Egész ügyesen mozogtál. Már akkor is. Te voltál a sztár a pisis-csapatban.
- Nem volt nehéz.

– Engem kicselezni sem volt nehéz, mi? Kötényeket osztogatni. Mert én, hogy is mondjam, már akkor is nehézkes voltam. Te meg olyan incifinci. Bújtál át a lábak között, mint a kisegér.

- Hát azt talán nem.
- De igen. És senki sem mert fölírni, mert azt mondta az a húgyagyú Kuti, hogy ne merjen téged bántani senki, mert te vagy a jövő Raulja.

- Miért éppen Raulja?
- Mit tudom én. Talán mert az is ilyen nyápic volt, mint te.
- Raul nem volt nyápic. És én sem.
- Az voltál, ha mondom, motherfucker. Na, ehhez mit szólsz?
- Én nem szoktam sértegetni azt, aki fizet nekem.
- Én sem. De most kijött a számon.
- Hát szívd vissza, légy szíves.
- Baszod, még neked áll följobb.

Beleivott a sörébe, fölvette a földről a táskáját és fölállt. – Csá. Jól elbeszélgettünk.

- Csá, csá! Most hova mész, motherfucker?
- Haza.
- Nem iszod meg velem a sörödet?
- Nem. Meghagyom neked.

Vörösfej elkapta a karját, és visszarántotta. – Azt hiszed, ilyen olcsón megúszod?

- Mit?
- A régi dolgokat. Amikről az imént beszéltem.
- A kötényeket?
- Például.
- Nem szívatás volt. Így jött össze.
- Hát persze. Így jött össze.
- Pontosán. Ez az egésznek a lényege.

Kirántotta karját Vörösfej szorításából, és pár lépéssel az utcán volt. Tahókinézetre rá se nézett.

Még mindig kihalt volt a Fő utca. Addig kellene hazaérnem, gondolta, míg ilyen. Míg nem találkozik senkivel, meg a szülei sem alszanak.

El is indult, de azt vette észre, hogy egyre lassabban megy. Nem ilyen viselkedésre gondolt.

Úgy nyitotta az utcaajtót, mint egy idegen, aki csönget, de nem válaszolnak neki. Az udvaron nem volt mozgás, az istállóban nem égett a villany. Talán nem is tartanak már állatot, gondolta, mikor ő elment, már akkor is csak egyetlen tehenük volt. Beleuntak, ahogy más másba un bele. A nyugdíjban bíztak, hogy majd elég lesz nekik, hiszen nem kell el-tartaniuk senkit.

Félrehúzta a szűnyoghálóként szolgáló kartonruhát, és belépett a konyhába. Ugyanaz a viaszosvászonnal borított asztal és két hokedli képe tárult elé, ami emberemlékezet óta mindig – anyja még a viaszosvásznat sem volt képes kicserélni, pedig a négy sarkánál rég lepoptott a mintázat. Az asztalon füles vizespohár, azt használta az egész család, s ami mindig olyan átláthatatlanul mocskos volt, hogy csoda, hogy nem kaptak el valami fertőzést. Egy nejlonzacskóba csomagolt kenyérvég, sőtartó, egy felbontatlan levél az E-ontól. A sarokban álló hűtő szinte teljesen üres volt, egy félbetört kalács meg egy pohár túró állt a felső polcon. Sosem tudta kitalálni, mit esznek a szülei, s mit evett ő, míg itthon volt. Ebédre még csak-csak készített az anyja valamit, de hogy mi volt a reggeli meg a vacsora, semmi emléke nem maradt róla.

A szobában is a megszokott kép fogadta: anyja a fotelban, apja a megvetetlen ágyon aludt, és versenyt horkoltak valami tehetőségkutató műsoron. Hatvanévesek sem voltak még, de így öntudatlan állapotban, kitátott, fogatlan szájjal, csaknem teljesen kopaszon úgy néztek ki, mint akik a ravatalozó előszobájában ágyaztak meg maguknak.

Beljebb lépett, és várta, mikor moccannak meg, mikor veszik észre, hogy ott van, de semmi sem történt. A tévé bömbölt, horkolásuk a vísító zenét s a nézők tapsát is túlharsogta. Megkereste anyja ölében a távirányítót, lejjebb vette a hangot, hátha arra felébrednek, de nem ébredtek fel. Ha persze megtelefonáltam volna, gondolta, hogy jövök, akkor vártak volna. Ő a hibás, amiért csak úgy beállított, ráadásul késő este. Hiszen azt sem tudták egyáltalán, hol van. Legutóbb úgy ment el itthonról, hogy rájuk vágta az ajtót, és azt mondta, ne várják többé. Azóta egy év telt el, és lehet, hogy tényleg nem várták.

Visszament a konyhába, leült a hokedlire, és megette az üres kenyérvéget. Közben arra gondolt, talán egy késő esti vonatot még elérhet. Igaz, legalább két kilométerre van az állomás a falutól, de futva az neki tíz perc. Ha meg nem megy már vonat, megalszik a váróban – nem lenne újdonság, csinálta épp elégszer.

Kirakta utolsó ötezeresét az asztalra, a vizespohár alá, maradt még annyija, hogy a jegyét megvegye. De aztán meg arra gondolt, hogy milyen nevetséges: ötezer forint! Mire mennének ötezer forinttal? Semmire. Neki meg éppenséggel jól jönne. Fogta a bankjegyet és visszagyúrte a zsebébe

24 – egy koldus ne jótékonykodjon.

A kocsmá elé érve bepillantott a még mindig tárva hagyott ajtón: most többen voltak, de annyira azért még mindig nem, hogy ne szúrja ki magának Vörösfejet, amint magányosan bambul a söre fölött a sarokasztalnál. Talán valamelyik Bayern-meccset pörgeti le magában, gondolta, s Robben épp egy hatalmas kötényt ad neki. Most valahogy kedve lett volna odamenni hozzá s oldalba öklözni, hogy ne búsulj, pajtás, történnek ennél szarabb dolgok is az életben. De egészen biztos volt benne, hogy félreértene a gesztust. Hogy azt hinné, szívatja megint, s talán még be is találna mosni neki egyet. Pedig ha tudná, hogy irigyli! Hogy üldögelne bambán ő ott azon a széken!

Hogy örülne, ha ő kapná Robbentól azt a kötényt!

